

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 39. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123893728/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

en Bevægelse som ved et raskt Aaretag, og udbrød: „Det var som Fanden! Ja nu husker jeg det.“ Vi saa' alle tre spørgende paa ham, og efter at have glattet lidt paa Haarjævserne, og taget en ordentlig Slurk af det Glas, han havde faaet i Erstatning for det sidste Forlis, forklarede han sit Udraab paa følgende Maade.

„Ser De, mine gode herrer, baade De, Mr. Smuggins, og de to fremmede Gentlemen! førend jeg fik Forretningen der ude i Limhouse; — ja længe før den Tid, for det er nu endda ikke saa længe siden, — havde jeg en Baad paa Floden. Ja, hvad, Herregud! Noget skal man jo dog begynde med, og jeg begyndte som sculler*). Jeg var først der nede ved Tower Hill og ved Hermitage Steps, men saa kom jeg en Gang i Klammeri med en af Flodpolitiet, der beskyldte mig for at have taget en Mand op, som en smuk Aftenstund faldt ud fra Londonbridge. Det hed sig, at Manden var bleven kastet ud; og saa mente de, at hans Ur og en Tegnebog var bleven væk i Baaden hos mig. Men nu kan de gode herrer da nok indse, at man ikke saadan gaar hen og varper en Mand ud fra Broen, uden at man i Forvejen letter ham for de Smaating, som han har paa sig. Altsaa kunde der jo ingen Mening være i, at jeg skulde have taget de Bagateller til mig. Det var ikke saa vel, havde jeg nær sagt. En stakkels Færgemand gør sig mange Gange Ulejlighed ved at fiske Ting op af Floden, som slet ikke har nogen Værdi, men som bare bringer ham Fortræd og Ubehageligheder. Men nok sagt; da denne Bobby ikke kunde bevise noget om mig, saa lod de mig gaa. Men da jeg dog syntes, at han skulde have lidt for sin Ulejlighed, saa gav jeg ham et lille Knubs den samme Aften, da jeg gik forbi ham i Mørke nede ved Dokkerne. Han kunde ikke se, hvem det var, og jeg fortalte det ikke til nogen, men de havde dog saadan deres Mening om den Sag, og saa blev jeg chikaneret og drillet af det Rak, indtil jeg af mig selv trak længer ned ad Floden. Paa den Maade var jeg endelig kommen ned til Blackwall, og havde taget Station ved den gamle Pier der, og den Aften, jeg vil tale om, havde jeg just hentet mit Net og min Skraber, og vilde gøre klar til at gaa op mod Broen for muligvis at bjærge et og andet, da jeg blev præjet oppe fra Pieren. Det var allerede for mørkt til at skelne noget bestemt; men jeg kunde dog se, at der stod nogen der oppe, og paa Stemmen kunde jeg høre, at det var en Gentleman — Haløj! raabte jeg. — Er det en sculler? spurgte han der oppe. — Javel, svarede jeg. Kanske Herren vil over Vandet? — Jeg skal til Greenwich saa hurtigt som muligt. De faar en Sovereign. Skynd Dem blot! — Han var allerede halvt nede af Trinene og sprang i Baaden. Det hjalp ikke, at jeg fortalte ham, at han lige saa godt kunde give sig Tid. Om et lille Kvarter kæntrede Strømmen, og

*) Færgemand.

før kunde det ikke nytte. Han hørte næsten slet ikke paa mig, men sagde bare, at jeg kunde tage en Mand til; han skulde nok betale ham. Naa, tænkte jeg; naar Du endelig vil have den Rotur, saa vær saa god! Og saa prægede jeg min gamle Kammerat Jim Billingsgate til at tage med. Nettet og Skraberer lagde vi forude, og saa satte vi os paa Tofterne, og stemmede Fødderne mod Spændholdterne, og saa skar hun jo ud i Strømmen. Jeg kan huske, at vi kom lige under en stor Muddermaskine, som arbejdede ved Lanterner og Begkranse, og ved Lyset af dem saa' jeg, at den Gentleman, vi roede for, var en ung Fyr med lidt Dun under Næsen, og med Ridestøvler paa Benene. Han saa' bleg ud som alle af den Slags; han var helt tilstænket med Snavs fra Sporerne og langt op ad Frakken, og hver Gang Jim eller jeg saa' hen paa ham, drejede han Ryggen til os, eller lod Hovedet falde forover som en kinesisk Dukke paa en Kommode. Det var dog en underlig Svend, tænkte jeg ved mig selv, og saa for- søgte jeg paa at tale til ham; men dér kom jeg ikke langt, for han svarede kun med Ja og Nej, og til sidst tav han bormstille. Jeg tænkte imidlertid paa den akkorderede Sovereign, og da jeg ikke kunde faa nogen Passiar i Gang, morede jeg mig, som jeg saa ofte har gjort, med at vurdere Fyren, som han dér sad. Jeg kan nu ikke længere huske, hvor højt jeg anslog ham, men jeg tror dog nok, at jeg iske regnede ham blandt de laveste. Mærkt var det, og efterhaanden som vi fik Vandet med os, gjorde vi en svær Fart, saa at jeg tidt var ængstelig for, at vi skulde komme noget til. Men det gik dog godt, lige til vi kom ud for Hospitalet; saa var det, vi løb Siden ind i Jollen, som denne Gentleman her har fortalt, og da jeg vilde holde af for at se, om den fremmede Baad ikke havde taget nogen Skade, stampede den unge Fyr i Bundbrædderne, og raabte, at vi bare skulde ro væk. Naa, da vi ikke blev præjet fra Baaden, og ikke hørte noget videre Spektakel, roede vi væk, og kom snart ind under Land. Fyren lod os nu ro langsomt videre, idet han nøjagtigt undersøgte hvert Hus langs med Bredden. Da han formodentlig ikke stolede paa sine egne Glugger, spurgte han mig, om jeg ikke kunde finde et Sted, der laa ganske for sig selv, med en lille Have, som gik ned til Vandet. Det var jo nok mærkt, men nogen Lysning var der dog altid i Luften, og mine Øjne var vante til at se om Aftenen paa Floden, saa at jeg sagtens kunde hjælpe ham deri. De fleste Huse laa Side om Side; nogle enkelte laa nok for sig selv, men enten var der ingen Have til, eller ogsaa var Haven bagved, og paa den Maade fandt vi da til sidst det Hus, som han søgte. Da jeg bed nøje Mærke i det, fordi jeg tænkte, at det altid kunde være morsomt for en anden Gangs Skyld at kende lidt til det Sted, hvor en saadan Fyr vilde hen paa en saadan luskende Maade, kan jeg endnu godt erindre, hvad den fremmede

Gentleman her fortalte, at hele Huset var mørkt, undtagen Vinduet nærmest ved Døren, hvor der brændte et enkelt Lys i en Stage. Der var for Resten kommet lidt mere Liv i Fyren. Han gav mig to Pund til Deling, og desuden stak han mig et Par halve Kroner i Haanden, da Baaden skurede op mod Landgangsbroen, og saa sprang han i Land, og gik op gennem Haven, efter at han først havde beordret os til foreløbig at vente paa ham; han vilde maaske gaa med tilbage, og i ethvert Tilfælde vilde han sige os Besked. Jeg havde svært Mod paa at tjene nok en Sovereign den samme Aften, og det havde Jim naturligvis ogsaa; og jeg kan godt huske, at vi tændte vore Fiber, og sad og smaasnakkede om, at vi gerne vilde vente paa ham, om det saa skulde være til Daggry; og jeg tror, at vi netop var ved at drøfte, om der dog ikke skulde være et Skørt med i Spillet, da han lige med et kom ned ad Trappen igen, og vinkede ad os. Jeg satte Aaren i Bunden, og bragte Baaden ind, saa tog han min Haand, som jeg rakte ham, og sprang i Baaden. Men det Haandtryk glemmer jeg ikke, og hele hans Opførsel i Baaden har jeg heller ikke glemt. Han rystede som et Espeløv, og faldt ned paa Toften ligesom en Sæk; og saa nikkede han paa saadan en underlig forstyrret Maade med Hovedet, og da jeg nu nok kunde tænke, at han havde faaet en eller anden Overhaling af den Slags, som man ikke taaler altfor mange af, saa gav jeg bare Jim et Vink om at tage fat paa Aaren, og saa roede vi ud i Strømmen igen; for jeg mente, at naar han havde siddet og sundet sig lidt, saa vilde han nok give os Besked om, hvor han vilde hen. Men vi roede og roede, og det blev snarere værre med Fyren. Han vred sine Hænder, saa at det knagede i Leddene; ikke et Ord kom der fra ham, som kunde give mig nogen Idé om, hvad der var i Vejen; men hans Ansigt var fælt at se paa, og lige paa en Gang, uden at det var muligt at stoppe ham, sprang han op paa Toften, gav et Skrig fra sig, og smed sig over Bord. Jim og jeg skoddede øjeblikkeligt Aarerne, og roede bak. Strømmen førte os den Gang lige ned paa et stort Fuldskib, en af Ostindiefarerne, som var halet ud fra Dokken og rimeligvis skulde lette om Morgen. Den havde Baade og Pramme paa Siden, og Folkene ladede ved Lanterner. Jeg raabte straks ned til dem, og varskoede dem for en Mand over Bord, og saa roede vi til; og ligesom jeg skulde til at se mig for, fik jeg Øje paa noget sort, der kom op, just hvor en af Lanterne skinnede i Vandet. Vi kom ned med Fart, og da det sorte laa og kæmpede, fik jeg Tid nok til at gøre mit Net klart paa Skraberens; og netop som vi passerede, hev jeg ud, og trak til, og vi havde Fyren. Saa kom der nogle af Skibets Baade til, og vi fik bragt ham om Bord, og da Stewarden saa, at det var en Gentleman, anviste han øjeblikkelig en Køje neden under, hvor vi kunde bære ham ned; og saa begyndte

der straks flere Folk at gnide og rulle ham; og vi saa' da ogsaa, at der kom Liv i ham. Saa gav Kaptajnen os en Dusør, og spurgte os lidt ud. Jeg sagde naturligvis kun, hvad jeg vilde; det andet ragede jo ikke Kaptajnen, — og da vi havde faaet vor Dusør, og en Skaal varm The oven i Købet, saa stak vi af igen, og lod Passageren blive om Bord paa Skibet. Hvad der saa forøvrig er blevet af ham, det maa Fanden vide; men som De ser, Gentlemen, saa er det dog et underligt Træf, at det saadan akkurat skulde være mig, som den Aften løb Siden ind i Jollen, og at det akkurat skulde være mig, som bragte Fyren hen til det Hus med det ene Lys i Vinduet ved Døren!“

Mr. Simson rejste sig op, og med nogen Vanskelighed for at finde Fodfæste slingrede han frem og tilbage i uregelmæssige Kredse omkring Kaminen. Skibet arbejdede nu saa voldsomt i Søen, at vi havde ondt ved at holde os selv fast paa Stolene, og Stolene fast ved Gulvet, og Mr. Smuggins syntes at gøre Mine til at ville forlade Kredsen, for at søge sig en roligere Ankerplads, da Mr. Simson i det samme afbrød sine Svingninger og betragtede Missionæren med et stift, prøvende Blik, der var saa vedholdende, at den hellige Mand fandt sig foranlediget til i en lidet hellig Tone at spørge, hvad Pokker han saa' paa. „Ja, syntes jeg det ikke nok,“ vedblev den forhenværende Fodmand. „Naar man saadan først begynder at rode rigtig op i Kramkisten, falder der altid flere bekendte ud paa en Gang. Jeg tør vædde med Dem, om hvad det skal være, Mr. Smuggins, at jeg saa' Deres Ansigt om Bord paa Skibet den Aften, og at De var iblandt dem, der tumlede med Fyren, som jeg fik trukket op af Floden.“

Mr. Smuggins saa' lidt betuttet ud ved denne Tiltale. Han mumlede først nogle utydelige Ord om Mistorstaelse og Folks Paatrængenhed, men da han øjensynlig var bleven taget med Storm, og ikke i en Fart kunde klare for sig paa anden Maade, bøjede han sit Hoved med en værdig, ydmyg Mine, der stod i en komisk Modsætning til de Bevægelser, han maatte gøre med Benene, for at kunne balancere paa Stolen, og begyndte i en snøvle Tone:

„Herren er stærk i de svage; og hans Naade var ogsaa den Gang over min Gerning, og han hjalp og understøttede mig, saaledes at jeg ikke blot frelste Legemet i sin Synder, men ogsaa udrev hans Aand af Djævlens Klør. Thi dybt var hint Menneske faldet, men Oprejsningen fuldbyrdedes ogsaa, paa det at det maatte vise sig, at hvo som omvender sig og kommer til Herrens Vingaard, om det og er i den ellefte Time, hans Løn er lige saa stor og hans Fortjeneste lige saa vis som dens, der tidlig paa Dagen tages ind til Herrens Arbejde. Hint Menneske blev om Bord hos os, og gik med mig og mine andre Brødre i Kristo til Kapstaden, der blev han en Nybygger, nidkær i Herren; en ædel Vin efter at have været et Forkrænkelihedens